

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 16 ພຶສຈິກາ 2025 (11-16-2025)

ເມື່ອເວລາທີ່ບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຊ້າລົງ

ຈຸດສໍາຄັນໃນບົດຮຽນ: ໃຊ້ເວລາຫວ່າງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດເພື່ອຕຽມພ້ອມສໍາລັບສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປ.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ເຈົ້າແລະຂ້ອຍປະເຊີນກັບບັນຫາ: ພວກເຮົາກຽດຊັງການລໍຖ້າ, ແຕ່ພວກເຮົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດມັນຕລອດ. ລອງຄິດເບິ່ງວ່າຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຊ້ໄປຫຼາຍປານໃດ... (1) ການຍືນລຽນແຖວໃນທຳນາຍຂອງກິນເພື່ອຈ່າຍເງິນ (2) ການແກ່ຕົວຂຶ້ນໃນທາງທີ່ຮົດຮືດ (3) ການຟັງເພງທີ່ໜ້າລໍາຄານລືມກັບໄປກັບມາຂະນະທີ່ຖືກໃຫ້ລໍຖ້າໃນໂທຣະສັບ (4) ການຈົດຈໍລໍຄອຍຜົນກວດ ເບິ່ງຄືວ່າດົນນານຫຼາຍ. ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຕ້ອງການສິ່ງຕ່າງໆໃນ "ວິນາຍີທີ່ຮີບດ່ວນ" ຮູ້ສຶກວ່າການລໍຖ້າເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າເປື່ອ. ແຕ່ຈະເປັນແນວໃດຖ້າພຣະເຈົ້າມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງໃນຊ່ອງຫວ່າງເຫຼົ່ານັ້ນສໍາລັບພວກເຮົາທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບທາງອື່ນ? ຢ່າເສັຽເວລາລໍຖ້າອີກຕໍ່ໄປ. ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ໃນຫ້ອງລໍຖ້າພ້ອມດ້ວຍບົດຮຽນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາລໍຖ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ.

ເຈົ້າມັກໃຊ້ເວລາຂອງເຈົ້າແນວໃດເມື່ອເຈົ້າຖືກບັງຄັບໃຫ້ລໍຖ້າ?

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ກິຈການ 1:4-8

1. ໃນໜັງສືເຫຼັ້ມຕົ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທ່ານເທໂອຟີໂລເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຕັ້ງຕົ້ນກະທໍາແລະສັ່ງສອນ. 2. ຈົນເຖິງວັນທີ່ພຣະອົງຊົງຖືກຮັບຂຶ້ນເມື່ອສຸ່ສວັນ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບຄໍາແນະນໍາທັງປວງໂດຍຜ່ານພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແກ່ພວກອັດສາວິກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ. 3. ຫຼັງຈາກການທົນທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງສະແດງພຣະອົງເອງແກ່ພວກຄົນເຫຼົ່ານີ້ແລະດ້ວຍຫຼັກຖານຫຼາຍຢ່າງພິສູດວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່. ພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ພວກເຂົາກ່ວາລະຍະສີ່ສິບວັນແລະໄດ້ຊົງເວົ້າເຖິງເລື່ອງກ່ຽວກັບຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. 4. ໃນຕອນນັ້ນ, ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຄໍາສັ່ງອັນນີ້: "ຄືບໍ່ໃຫ້ອອກໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ໃຫ້ຄອຍຮັບຂອງປະທານຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້, ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນເຮົາກ່າວເຖິງແລ້ວນັ້ນ."

ການຖືກຄົງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກທໍາລາຍຢ່າງໜັກໜ່ວງ. ໃນສມັຍກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຜູ້ຕິດຕາມເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ພຣະອົງໄດ້ສັ່ນສະເທືອນສະຖາບັນດ້ວຍຄໍາສອນທີ່ມີສິດອໍານາດທີ່ບໍ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້ຍິນ. ການອັສຈັນຂອງພຣະອົງເປັນໜ້າຕົກໃຈ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຂ່າວລືວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເມຊີອາຕາມທີ່ໄດ້ພະຍາກອນໄວ້. ກະແສທັງໝົດນັ້ນໄດ້ແຕກສລາຍໃນຕອນບ່າຍດຽວເມື່ອພຣະເຢຊູຖືກຕອກຕະປູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພວກສາວິກໄດ້ຖືກສັ່ນສະເທືອນຢ່າງຮຸນແຮງໂດຍການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ. ມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ. ແຕ່ມັນບໍ່ເປັນແນວນັ້ນ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເວົ້າເກີນຈິງກ່ຽວກັບຜົນກະທົບຂອງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນຫ້ອງກັບພວກເຂົາ-ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ກິນແລະສອນ, ດ້ວຍບາດແຜຂອງພຣະອົງຈາກໄມ້ກາງແຂນທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ຈາກປະສົບການຫຼັງການຟື້ນຄືນຊີວິດທີ່ໜ້າຕົກໃຈຄັ້ງທໍາອິດນີ້ຈົນເຖິງການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງສອນສາວິກຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເປັນບູລິມະສິດຂອງພວກເຂົາສໍາລັບຊີວິດທີ່ເຫຼືອຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ແມ່ນຫຍັງສິ່ງທໍາອິດທີ່ພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ພວກ

ເຂົາເຮັດ? ພວກເຮົາອາດຈະຄາດຫວັງວ່າພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພື້ນຄົນຊີວິດຈະໃຫ້ສຽງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ວ່າ, "ຈົ່ງອອກໄປໃນນາມຂອງເຮົາ!" ແທນທີ່ຈະ, ມັນແມ່ນ "ຕຽມຕົວ... ໄປ..." -ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມແລະລໍຖ້າ. ລໍຖ້າຫຍັງ? ພຣະເຢຊູອະທິບາຍການລໍຖ້ານີ້ຈາກສາມມຸມ: **1. "ຄຳສັນຍາຂອງພຣະບິດາ..."** ຄຳສັນຍາທີ່ນຳເອົາຄຳພະຍາກອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ມາສູ່ອານາຄົດ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຄາດຫວັງ (ໂຍເອນ 2:28; ເອເຊກຽນ 36:26-27). **2. "ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າເຖິງ."**² ພຣະເຢຊູໄດ້ກະຕຸ້ນຄວາມຊົງຈຳກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບທີ່ປຶກສາອີກຄົນນຶ່ງ, ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະອົງເອງ, ຜູ້ທີ່ຈະຖືກມອບໃຫ້ພວກເຂົາ. **3. ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ປຽບທຽບການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳຂອງໂຍຮັນບັບຕິສະໂຕກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຳລັງຈະໃຫ້: ການບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ.** ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ໂຍຮັນໄດ້ຈຸມຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ກັບໃຈລົງໃນນ້ຳ, ພວກເຂົາຈະຖືກຈຸມລົງໃນພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ, ໂດຍຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ "ອຳນາດຈາກເບື້ອງເທິງ" (ລກ. 24:49). ເຖິງວ່າຈະມີຄຳສັນຍາທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນນີ້ຈາກພຣະເຢຊູ, ພວກສາວົກຍັງມີວິສັຍທັດອຸມຸງກ່ຽວກັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຊ່ວງເວລາສີ່ສິບມື້ນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູສອນກ່ຽວກັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ (ຂໍ້ 3), ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດຄິດໄດ້ວ່າມັນໃຫຍ່ກວ່າອານາຈັກຢືວ. "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງກຳລັງພື້ນຟູອານາຈັກໃຫ້ແກ່ອິສຣາເອັນໃນເວລານີ້ບໍ່?" (ຂໍ້ 6). ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ຄຳຖາມຂອງພວກເຂົາຫຼືແກ້ໄຂແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບອານາຈັກທາງໂລກ. ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາກັບຄືນໄປຫາບັນຫາທີ່ຮີບດ່ວນ: "ແຕ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບຮິດເດດເມື່ອພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດສະເດັດມາເທິງທ່ານ." ສິ່ງທີ່ສາວົກບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນຈຸດນີ້ແມ່ນວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການຮິດເດດຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດທີ່ສະຖິດຢູ່ເພື່ອໃຫ້ພະຍານຂອງພວກເຂົາເກີດຜົນ. ແຕ່ສຳລັບຕອນນີ້, ພວກເຂົາຕ້ອງລໍຖ້າ. ເຄີຍສົງສັຍບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາລໍຖ້າ? ຫຼືເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາລໍຖ້າເລື້ອຍໆ? **(1)** ພວກເຮົາຕ້ອງການການເຕືອນທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, "ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດອັນໃດໄດ້ຖ້າແຍກຈາກເຮົາ" (ຍຮ.15:5) **(2)** ມັນບໍ່ແມ່ນດ້ວຍກຳລັງຫຼືດ້ວຍອຳນາດ, ແຕ່ໂດຍ "ພຣະວິນຍານ" ທີ່ພວກເຮົາຈະເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ(ເຊກາຣີຢາ 4:6). **(3)** ການລໍຖ້າບັບຕິສະມາດ້ວຍພວກເຮົາໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຮູ້ດີທີ່ສຸດແລະຈະປະທານສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ. **(4)** ການລໍຖ້າສເນີຊ່ອງຫວ່າງທີ່ເຮົາສາມາດພັດທະນາຄວາມສົນໃຈຂອງພວກເຮົາຕໍ່ພຣະອົງໄດ້.

ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບຊ່ວງເວລາຂອງການລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?

2. ກິຈການ 1:12-14

12. ແລ້ວພວກອັດສາວົກໄດ້ລົງມາຈາກພູທີ່ຊື່ວ່າເອລາຍອິນ ກັບຄືນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງຢູ່ໄກຈາກກັນທໍກັບລະຍະທາງທີ່ກຳນົດໃຫ້ທຽວໃນວັນຊະບາໂຕ. 13. ເມື່ອເຂົ້າກຸງແລ້ວເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນຈຶ່ງຂຶ້ນເມືອຍັງຫ້ອງຊັ້ນເທິງທີ່ເຄີຍພັກຢູ່ນັ້ນ ມີເປໂຕ, ໂຍຮັນ, ຢາໂກໂບກັບອັນເດອາ, ພິລິບກັບໂທມາ, ບາຣະໂທໂລມາຍກັບມັດທາຍ, ຢາໂກໂບລູກຂອງອາລະຟາຍ, ຊີໂມນພັກຊາດນິຍົມ, ແລະຢູດາລູກຂອງຢາໂກໂບ. 14. ພວກເຂົາໄດ້ຮ່ວມໃຈກັນສືບຕໍ່ໄຫວ້ອນພ້ອມກັບພວກແມ່ຍິງແລະນາງມາຣິອາມານດາຂອງພຣະເຢຊູ ທັງພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງ.

ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດຈາກກົດເກນຂອງອະວະກາດແລະເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ກ້າວຂ້າມລະດັບທາງກາຍະພາບໄປສູ່ນິລັນດອນ. ການກັບຄືນສູ່ສວັນຂອງພຣະອົງແມ່ນຂຶ້ນຕອນຕໍ່ໄປທີ່ຈຳເປັນໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. **(1) ໄດ້ຮັບການສວມມົງກຸດເປັນກະສັດ.** ນິມິດເມຊີອາຂອງດານີເອນໄດ້ບອກລ່ວງໜ້າເຖິງບຸດມະນຸດຜູ້ມີໄຊຊະນະທີ່ຈະມາ "ພ້ອມກັບເມກແຫ່ງສວັນ" ສູ່ບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບອຳນາດແລະກຽດຕິຍົດເໜືອອານາຈັກນິລັນດອນ (ດານີເອນ 7:13-14). ການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນພິທີສະຖາປະນາແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງພຣະອົງໃນຖານະເປັນກະສັດເມຊີອາ. ປັດຈຸບັນພຣະອົງນັ່ງຢູ່ທີ່ພຣະທັດຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ-ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນແລ້ວ.³ **(2) ເປັນຜູ້ໄກ່ເກ່ງໃນຖານະມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ.** ວັນໄຖ່ບາບປະຈຳປີຂອງອິສຣາເອັນກ່ຽວຂ້ອງກັບມະຫາປະໂລຫິດທີ່ຍ່າງຜ່ານເຄື່ອງຫອມບູຊາເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດດ້ວຍເລືອດທີ່ບໍຣິ

ສຸດຖວາຍບູຊາເພື່ອບາບຂອງອິສຣາເອັນ, ຈາກນັ້ນກັບຄືນໄປທາປະຊາຊົນ (ລະບຽບເລວີ 16). ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນໃນຖານະມະຫາປະໂລຫິດຂອງພວກເຮົາ, ເຂົ້າໄປໃນ "ພຣະຣາຊວັງທີ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງດ້ວຍມືມະນຸດ," ດ້ວຍເລືອດຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອໄຖ່ບາບຂອງພວກເຮົາ (ເຮັບເຮີ 9:11-14). ພຣະອົງສນັບສນູນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ (1 ຢຮ. 2:1) ແລະອ້ອນວອນແທນພວກເຮົາ (ເຮັບເຮີ 7:25) ແລະຈະກັບຄືນມາໃນມື້ນີ້. **(3) ເປີດທາງສັມພັນ.** ການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າເຖິງພຣະອົງໄດ້ທັນທີ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສົນທະນາກັບພຣະເຢຊູໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຢູ່ເທິງໂລກນີ້, ເຈົ້າຕ້ອງເດີນທາງໄປບ່ອນທີ່ພຣະອົງຢູ່. ນັບຕັ້ງແຕ່ການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນສາມາດຕິດຕໍ່ກັບພຣະອົງໄດ້ທຸກເວລາໂດຍຜ່ານພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດທີ່ສະຖິດຢູ່(ຍຮ. 14:5-27; 16:13-14). ການອອກໄປຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນອນວ່າເຮັດໃຫ້ອັດສາວິກຕິກຕະລິງ (ຂໍ້ 9-11). ດັ່ງນັ້ນດຽວນີ້, ການລໍຖ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ, ແລະອັດສາວິກສິບເອັດຄົນສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວິທີເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ດີ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເສັງເວລາລໍຖ້າໂດຍການຈົມຫຼີກງວົນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້. ແທນທີ່ຈະເປັນແນວນັ້ນ, ການລໍຖ້າຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍ: **(4) ການນະມັສການ, ຄວາມປະຕິຍົນດີຢ່າງຍິ່ງ, ແລະຄຳສັນລະເສີນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ (ລູກາ 24:52-53).** ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າການລໍຖ້າຈະໃຊ້ເວລາດົນປານໃດ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຫຼືສົງສັຍກ່ຽວກັບຄວາມຊັກຊ້າ. ພວກເຂົາກຳລັງນະມັສການພຣະເຢຊູ. ການນະມັສການແບບນັ້ນເກີດຂຶ້ນເມື່ອພຣະອົງມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພວກເຮົາຫຼາຍກວ່າການໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ. **(5) ການອະທິຖານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ (ກິຈການ 1:14).** ການອະທິຖານແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງການເພິ່ງພາອາສັຍພຣະເຈົ້າແລະການອ້ອນວອນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ມັນວາງຕຳແໜ່ງເຮົາສຳລັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະສົງທີ່ຈະເຮັດໃນເວລາຂອງພຣະອົງ. ນີ້ໄດ້ກາຍເປັນນິສັຍສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນກິຈການ. "ມັນເປັນທີ່ໜ້າປະທັບໃຈທີ່ເກືອບທຸກໆຈຸດປ່ຽນທີ່ສຳຄັນໃນເຮືອງລາວຂອງການກະທຳແຫ່ງການໄຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນກິຈການພວກເຮົາພົບເຫັນການກ່າວເຖິງການອະທິຖານ (1:24; 8:14-17; 9:11-12; 10:4,9,30)." **(6) ຄວາມສາມັກຄີທັມທີ່ແທ້ຈິງ.** ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄດ້ລໍຖ້າຮ່ວມກັນ. ການນະມັສການແລະການອະທິຖານຂອງພວກເຮົາແມ່ນປະສົບການຂອງກຸ່ມ, ຂຍາຍຄຳສັ່ນເສີນຂອງພວກເຮົາແລະເສີມສ້າງຄວາມສາມັກຄີຂອງພວກເຮົາ. ເມື່ອພວກເຮົາປ່ຽນການລໍຖ້າໃຫ້ເປັນການນະມັດສການ, ຮ່ວມກັນກັບຄົນອື່ນ, ແລະຕັ້ງຄວາມຫວັງຂອງເຮົາໃນພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດວຽກໃນເຮົາຂະນະທີ່ພຣະອົງກະກຽມເຮົາສຳລັບຄຳຕອບທີ່ລໍຄອຍມາດົນນານ.

ການອະທິຖານຊ່ວຍພວກເຮົາແນວໃດໃນຊ່ວງເວລາຂອງການລໍຖ້າ?

3. ກິຈການ 2:1-4

1. ເມື່ອຄົບຮອບວັນເທສການເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ ເຂົາທັງໝົດໄດ້ພ້ອມກັນຢູ່ໃນບ່ອນດຽວ.
2. ໃນທັນໃດນັ້ນເກີດມີສຽງມາຈາກຟ້າສວັນເໝືອນສຽງລົມພະຍຸກ້າ ກ້ອງສນັບທົ່ວເຮືອນທີ່ເຂົາຢູ່ນັ້ນ.
3. ມີລີ້ນເປັນຮູບເໝືອນແປວໄຟໄດ້ປາກົດໃຫ້ເຂົາເຫັນແລະລີ້ນນັ້ນແຕກກະຈາຍອອກໄປຢູ່ເທິງເຂົາທຸກຄົນຜູ້ລະລີ້ນ.
4. ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະຕັ້ງຕົ້ນປາກພາສາຕ່າງໆຕາມທີ່ພຣະວິນຍານຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາເວົ້ານັ້ນ.

ວັນຢຸດພັກຂອງຊາວຢິວທີ່ເອີ້ນວ່າ "ທ້າສິບ" (ໃນພາສາ ກຣີກ: Pentecost ເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ) ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ທ້າສິບມື້ຫຼັງຈາກປັດສະຄາໃນແຕ່ລະປີ. ເພິ່ນເຕຄໍສະເຕເປັນເວລາຂອງການນະມັສການ, ການລ້ຽງ, ແລະການເຕົ້າໂຮມຄອບຄົວ. ສິບມື້ຂອງການລໍຖ້າດ້ວຍການອະທິຖານໄດ້ຜ່ານໄປສຳລັບສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ. ຈາກນັ້ນ, ໃນວັນເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ, ການລໍຖ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ການປະຊຸມອະທິຖານຂອງພວກເຮົາຖືກຂັດຂວາງຢ່າງກະທັນຫັນດ້ວຍປະສົບການທາງປະສາດສຳຜັດສາມຢ່າງທີ່ເປັນສັນຍານຂອງການຖອກເທລົງມາຂອງພຣະວິນຍານ. **ສຽງ.** ທຳອິດມີສຽງດັງຂອງລົມແຮງພາຍໃນເຮືອນ. ລົມມັກຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄັມພີ (ເພງສັ່ນເສີນ 33:6; ເອເຊກຽນ 1:4; 37:9-14), ເນັ້ນໜັກເຖິງອຳນາດ, ອິສະຣະພາບ, ແລະວິທີທາງທີ່ລືກລັບຂອງພຣະອົງ (ໂຍຮັນ 3:8). **ສາຍຕາ.** ຕໍ່ມາແມ່ນໄຟ, ປາກົດເປັນແປວໄຟດຽວ, ຈາກນັ້ນແຍກອອກເປັນໄຟນ້ອຍໆທີ່ຢຸດຢູ່ເທິງຫົວຂອງພວກເຮົາ. ໄຟໃຫ້ແສງສະຫວ່າງໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮ້ອນຫຼືຄວັນ. ແປວໄຟທີ່ແຍກອອກຈາກກັນລະຫວ່າງສາວິກແຕ່ລະຄົນເປັນສັນຍານວ່າພຣະວິນ

ຍານບໍລິສຸດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອແຕ່ລະຄົນ. **ຄຳເວົ້າ.** ສິ່ງທີ່ຕາມມາໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍຫຼັກຖານທີ່ເໜືອທັມມະຊາດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ມາຈາກການສັ່ງເກດໄປສູ່ການມີສ່ວນຮ່ວມ. ພວກສາວິກສາມາດເວົ້າພາສາທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮຽນຮູ້ມາໄດ້ຢ່າງກະທັນຫັນ. ຊາວຕ່າງຊາດໃນເຢຣູຊາເລັມໃນວັນເພນເຕຄໍສະເຕຣູສຶກສັບສົນເມື່ອໄດ້ຍິນຊາວຄາລິເລ "ປະກາດການກະທຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພາສາຂອງພວກເຮົາເອງ" (ຂໍ້ 11). ກຸ່ມພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນສືບທັກຸ່ມໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ 9-11, ແຕ່ລະກຸ່ມໄດ້ຍິນພາສາພື້ນບ້ານຂອງຕົນເອງຈາກຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງວ່າບໍ່ມີວັດທະນະທຳ. ນີ້ແມ່ນການໄຖ່ທໍຄອຍບາເບນ (ປະຖົມມະການ 11:1-9), ບ່ອນທີ່ມະນຸດພະຍາຍາມສ້າງວິທານເພື່ອສະຖ່າຣາສີຂອງມະນຸດແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສັບສົນໂດຍການເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າໃນພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພາສາຕ່າງໆ. ດ້ວຍການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນວິທານແລະເຊື່ອມຕໍ່ອຸປະສັກທາງດ້ານພາສາເພື່ອລວບລວມປະຊາຊົນໃໝ່ສຳລັບພຣະອົງເອງຈາກບັນດາປະຊາຊາດ. ລູກາອະທິບາຍປາກົດການທີ່ເໜືອທັມມະຊາດໃຫ້ພວກເຮົາຟັງວ່າ: "ພວກເຂົາທຸກຄົນເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ" (ຂໍ້ 4). ຍຸກໃໝ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປັດສາດແຫ່ງການໄຖ່. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນເຢຣູຊາເລັມໃນວັນເພນເຕຄໍສະເຕເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນທຸກຍຸກທີ່ຈະຕາມມາ. ຜ່ານພະຍານທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ຫຼາຍວັດທະນະທຳຂອງສາວິກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ຫຼາຍພັນຄົນໄດ້ຮັບຄວາມລອດໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດແລະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາເພື່ອສ້າງຕັ້ງໂບດໃນເຢຣູຊາເລັມ. ສາວິກໄດ້ອະທິຖານແລະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາລໍຖ້າ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າມັນຈະໃຊ້ເວລາດົນປານໃດ. ບາງຄົນໃນພວກເຮົາໄດ້ລໍຖ້າແລະອະທິຖານເປັນເວລາຫຼາຍປີ. "ດົນປານໃດ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?" ຄຳຖາມນີ້ມັກພົບໃນພຣະຄັມພີ, ແລະຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາຮ້ອງອອກມາຈາກຄຳອະທິຖານນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ລໍຖ້າດ້ວຍການນະມັສການ, ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງຜ່ານຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ, ຄວາມຊັກຊ້າ, ຄວາມເຈັບປວດ, ແລະຄວາມບໍ່ມີອຳນາດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດວຽກໃນພວກເຮົາໃນຂະນະທີ່ຈັດສະຖານະການໃຫ້ເໝາະສົມກັບສະຖ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກປະຫຼາດໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຕົວແລະສະແດງອອກໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ?

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

- ໃຊ້ເວລາຫວ່າງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດເພື່ອກະກຽມສຳລັບສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປ. ເລືອກນຶ່ງໃນການນຳໃຊ້ໃນຊີວິດຕໍ່ໄປນີ້:
- **ສຸມໃສ່ພຣະຄັມພີ.** ອ່ານເອຊາຢາ 40:31 ແລະໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບຄຳເຫຼົ່ານີ້. ຈົດຈຳຂໍ້ນີ້ໃນອາທິດນີ້. ເຊື່ອງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນໃຈຂອງເຈົ້າສຳລັບເວລາເຫຼົ່ານັ້ນໃນອານາຄົດເມື່ອເຈົ້າຈະພົບອີກຄັ້ງວ່າເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າທີ່ຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
 - **ສຸມໃສ່ພຣະຄຣິດ.** ເມື່ອທ່ານພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ເຈົ້າຖືກບັງຄັບໃຫ້ລໍຖ້າ, ໃຫ້ສະກັດກັ້ນປະຕິກິລິຍາທາງລົບໂດຍການຊື່ນຳຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າໄປຫາພຣະຄຣິດ. ພັດທະນາການຕອບສະໜອງນີ້ໂດຍຜ່ານການເວົ້າຊ້ຳໆ. ເປີດໃຈແລະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄປຫາພຣະອົງແທນທີ່ຈະລອຍຢູ່ໃນສະຖານະການ.
 - **ສ້າງກຸ່ມ.** ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຈົ້າສາມາດແບ່ງປັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ພັດທະນາຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊິ່ງກັນແລະກັນໂດຍການລໍຖ້າຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມຫວັງທີ່ອະທິຖານ.

ອຸປະຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <https://ulsb.org/sunday-school-2/> ແປໂດຍ PA